

Arrest

**nr. 97 619 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 maart 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 maart 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 juli 2012.

1.3. Op 30 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Samarkhel gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun en soenniet. Toen u vijf of zes jaar oud was verhuisden u en uw familie naar de wijk Shamsda family, gelegen in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar. U ging tot de 12de klas naar school in het Nangarhar Ali Lyceum en studeerde daar af in 1390 (omgezet naar de westerse kalender 2011). Uw broer had reeds acht jaar een eigen fitnessclub op de Arab Plaza in Jalalabad, waar u de laatste vier jaar voor uw vertrek ook werkte. In de maand voor ramadan van 1390 (augustus 2011) werd uw broer een allereerste keer opgebeld door de taliban. Ze wilden dat uw broer stopte met de fitnessclub omdat er muziek gespeeld werd, omdat er geen gepaste kledij gedragen werd en omdat er proteïnen verkocht werden. Uw broer ging niet in op hun voorstel en bleef de fitnesszaak openhouden. Hij nam de telefoontjes niet ernstig omdat hij dacht dat het vrienden waren die een grap uithaalden. Na het suikerfeest van 1390 ontving uw broer een dreigbrief in de fitness. Hij nam de brief niet serieus en de fitness bleef open. Enkele dagen nadat hij de brief ontvangen had, was de fitness gesloten. Volgens een buurtbewoner was uw broer die ochtend niet in de fitnesszaak geweest hoewel hij thuis vertrokken was. U ging bij zijn vrienden rondvragen of zij uw broer gezien of gehoord hadden. Geen van hen wist waar hij was. Twee dagen na zijn verdwijning kreeg uw vader telefoon van de taliban. Ze zeiden dat ze uw broer hadden en dat hij niet naar hen had geluisterd. Ze gingen hem straffen voor zijn daden. Jullie konden het nummer niet meer bereiken waarmee ze belden. Twee dagen later werd uw vader opnieuw gebeld. Ze zouden uw broer vrijlaten als er 1 000 000 Afghani losgeld betaald werd. Jullie brachten het geld naar Mashali Kamara, de plaats die de taliban hadden voorgesteld. Uw broer was ernstig gewond doordat hij geslagen was door de taliban. Uw broer kon de fitness niet langer uitbaten omdat hij moest revalideren. Hierdoor werd u de verantwoordelijke van de club. U kreeg uiteindelijk ook een dreigbrief van de taliban waarin ze u waarschuwden. Enkele dagen later sloot u 's avonds de fitness af en merkte u een auto op waarin drie à vier personen zaten. U liep door, maar zag plots twee mensen naar u toe komen. U begon te lopen en kon aan hen ontkomen. U liep naar huis en vertelde alles aan uw vader. Uw vader wilde niet dat u nog langer in de regio bleef uit vrees voor uw leven. U bleef enkele dagen thuis tot uw vader een smokkelaar vond en hem 15000 dollar betaalde voor uw reis. U verliet Afghanistan na het offerfeest van 2011 (november) per vliegtuig en reisde naar Istanbul en Griekenland. Na een verblijf daar van vier-vijf maanden kwam u in België aan op 20 maart 2012 waar u de volgende dag asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, diverse foto's van uzelf, uw broer en de fitnessclub, een certificaat van de fitnessclub, een diploma, een certificaat van uw Engelse cursus en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op een aantal tekortkomingen en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen met de taliban, omwille van de uitbating van een fitnessclub. Door deze onduidelijkheden komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang. U kon niet verduidelijken waarom u en uw broer plots problemen kregen met de taliban omwille van jullie fitnessclub. U stelde dat uw broer de club acht jaar geleden opstartte en voordien nooit problemen kende (CGVS, p. 3, 13). Gevraagd waarom de taliban plots na zeven jaar uw broer besluit te bedreigen, stelde u dat jullie problemen gelijktijdig begonnen met de problemen die de muziekcentra kenden in Jalalabad (CGVS, p. 13). Dit is geen logische verklaring gezien de beschikbare informatie aantoont dat de muziekcentra al veel eerder problemen kenden met de taliban in Jalalabad en al eerder (minstens al in 2010) het doelwit vormden van aanslagen (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw problemen begonnen namelijk pas een maand voor de ramadan van het jaar 1390 (omgezet zomer 2011) terwijl de muziekwinkels reeds veel eerder werden aangevallen door de taliban. Het is dan ook erg vreemd dat u beide gebeurtenissen aan elkaar koppelt. Wanneer het CGVS u opnieuw vraagt waarom jullie na zeven jaar plots problemen kregen met de taliban beweerde u plots dat het kwam door de toename van leden die voor het leger en de politie werkten (CGVS, p. 13). Het is wel erg merkwaardig dat u, ondanks een enorme toename van

regeringsmedewerkers in uw fitnessclub, geen enkele naam van één van hen naar voren kon brengen. U stelde zelfs dat ze soms in hun uniform kwamen waardoor u duidelijk kon zien wie bij het leger en de politie werkzaam was. Er kan dan ook verwacht worden dat u een begin van informatie bezit over enkele van uw leden (CGVS, p. 5). U verklaarde dat de taliban jullie ook viseerden omdat jullie proteïnen verkochten in de fitness die volgens de taliban varkensvlees bevatten, wat u ontkent (CGVS, p. 12). U kon echter niet verduidelijken hoe jullie aan deze producten raakten. U stelde dat uw broer deze aankocht in Kabul, maar u wist niet in welke winkels hij dit kocht (CGVS, p. 14). Het is niet erg geloofwaardig dat u, als opvolger van uw broer, niet op de hoogte zou gesteld zijn van de leveranciers van de proteïnen. Dat jullie nog over voldoende voorraden beschikten en u dit dus zelf nog niet aankocht, is geen afdoende verklaring (CGVS, p. 15), aangezien deze voorraden niet eeuwig blijven bestaan. Logisch zou zijn dat uw broer u over alles inlichtte op het moment dat u de zaak besloot over te nemen.

Voorts kon u niet verder toelichten hoe de taliban aan deze informatie over jullie fitnessclub kwamen. U wist niet wie de taliban zou ingelicht hebben over de aanwezigheid van regeringsmedewerkers in uw fitness. U hield het vaag door te stellen dat zij werken met een geheime dienst en spionnen (CGVS, p. 13). U bleek verder geen enkele concrete informatie te bezitten over de personen die jullie bedreigden. U hebt er geen idee van wie jullie de dreigbrieven stuurden, uw broer opbelden en vervolgens ontvoerden en mishandelden (CGVS, p. 14, 15). Men zou toch kunnen verwachten dat u enige notie zou hebben van het talibannetwerk waartoe de mannen behoorden die jullie bedreigden. U kon geen van de taliban bij naam noemen. Ook hun afkomst of functie binnen de taliban of onder wiens commando ze werken, kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 15). U werd zelf ook bedreigd en geïnterviewd door de taliban en u kon zelfs niets ontkomen aan een ontvoering (CGVS, p. 17). Ook over hen had u geen verdere informatie (CGVS, p. 17). U stelde zelf dat de taliban heel actief is in uw regio waardoor het net uiterst merkwaardig is dat u geen enkele taliban bij naam kon noemen (CGVS, p. 13, 15). Er zou kunnen verwacht worden dat u over dergelijke aspecten meer informatie zou beschikken indien deze feiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

Het is trouwens erg merkwaardig dat uw broer deze initiële bedreigingen en waarschuwingen niet ernstig nam, gezien uit objectieve informatie blijkt dat dergelijke waarschuwingen best ernstig worden genomen (CGVS, p. 13). Uw broer dacht dat vrienden van hem een grap wilden uithalen (CGVS, p. 16). Dat uw broer geen enkel idee had dat de taliban hier achter zou kunnen zitten, is weinig geloofwaardig gezien uw bewering dat er tal van regeringsmedewerkers bij jullie trainden, en gezien het feit dat eerder al in Jalalabad zaken zoals muziekwinkels door de taliban werden geïnterviewd. Het is eveneens erg opvallend dat u geen weet hebt van andere fitnessclubs in uw regio die gelijkaardige problemen ondervonden met de taliban. Nochtans kende u verschillende fitnesscentra (CGVS p. 6). U stelde dat dit de eerste keer bij jullie gebeurde en dat u geen idee hebt of zij nadien ook andere clubs bedreigden (CGVS, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk, daar het toch logisch zou zijn dat mensen in een vergelijkbare situatie elkaar hierover zouden inlichten. U hebt trouwens nog regelmatig contact met uw familie waardoor verwacht mag worden dat u via hen op de hoogte zou worden gesteld over de huidige situatie voor fitnesscentra in uw regio (CGVS, p. 8). Het is bovendien erg vreemd dat u ondanks de problemen en de bedreigingen die uw broer kende besloot om de fitness zomaar open te houden (CGVS, p. 17). Uw familie had al eens een grote som losgeld betaald om uw broer met veel moeite vrij te kopen bij de taliban waardoor het doet verbazen dat u ondanks deze gebeurtenis het risico nam om verder te blijven werken in deze club, eerder dan bijvoorbeeld uw fitnesszaak om te vormen tot een andere zaak. De kans was immers erg groot dat u net als uw broer ontvoerd en zelfs gedood zou worden door de taliban. Dient hierbij nog te worden vermeld dat uw familie intussen de fitnesszaak stopzette en dat er blijkbaar sinds de ontvoering van uw broer en de bedreigingen tegen uw persoon geen verdere problemen meer zijn geweest met de taliban (CGVS p. 18, 8).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara is hoogstens een bewijs voor uw identiteit, maar voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. Uw diploma en certificaten tonen louter aan dat u naar school ging in Afghanistan. De foto's, het certificaat en uw lidkaart van de fitnessclub tonen louter aan dat u trainde en les gaf in een fitness in Afghanistan, maar voegt verder niets toe aan uw asielrelaas. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, district Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker als voorwerp van het beroep "de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 oktober 2012, ter kennis gebracht aan verzoeker op 31 oktober 2012" aanduidt. Ook in zijn feitenrelaas, in het onderdeel 'ten gronde' en in fine van het verzoekschrift duidt verzoeker voornoemde beslissing aan als voorwerp van zijn beroep. Uit de inventaris blijkt dat verzoeker als tweede stuk 'de bestreden beslissing van het CGVS' toevoegt. Dit stuk betreft een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2012.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker ooit een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd op 10 oktober 2012. Uit de door verzoeker uiteengezette middelen blijkt dat deze betrekking hebben op de beslissing van 30 oktober 2012.

Blijkens artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, als de verwerende partij inlichtten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd.

De Raad meent dat het duidelijk is dat de beslissing van 30 oktober 2012 het voorwerp van huidig beroep uitmaakt. Ter terechtzitting blijkt niet dat de verwerende partij twijfelde over het juiste voorwerp van het beroep.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag).

Na het citeren van de definitie van vluchteling uit artikel 1.2 van het vluchtelingenverdrag, stelt verzoeker dat, volgens gezaghebbende auteurs, het element vrees verwijst naar 'de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling, dat deze duidt op een bewustzijn van het risico op vervolging in geval van terugkeer, dat wat de gegrondheid van de vrees betreft, het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging'. Verzoeker vervolgt dat deze vrees weliswaar zowel een subjectief als een objectief element vereist, doch dat de vrees volstaat, dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad. Dat ten aanzien van de vervolgende partij twee groepen kunnen onderscheiden worden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds en de andere inwoners anderzijds.

Volgens verzoeker blijkt in onderhavig geval ontegensprekelijk uit het voorgaande en uit de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling erkend te worden in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand, dat de vrees wijst op een bewustzijn van het risico om in Afghanistan gedood te worden door de taliban wegens de uitbating van een fitnessclub dit tegen het uitdrukkelijke verbod van de taliban, dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Verzoeker vervolgt dat uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag de Raad vaststelt dat hij gegronde vrees heeft, zijnde dat hij in Afghanistan persoonlijk werd bedreigd door de taliban, meer nog werd zijn broer ontvoerd door de taliban wegens uitbating van een fitnessclub voor regeringsmedewerkers. In het licht van het dreigement meent verzoeker dan ook geen andere keuze te hebben gehad dan zijn land van herkomst te ontvluchten.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, meent verzoeker dat de adjunct-commissaris de motivering van de beslissing beperkt tot enkele standaardoverwegingen die dermate haaks staan op de materiële motiveringsplicht en het gehoorverslag, dat het duidelijk is dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker meent dat hem onterecht een gebrek aan een aantal tekortkomingen en onduidelijkheden verweten wordt waar de adjunct-commissaris stelt *'vooreerst dient te worden gewezen op een aantal tekortkomingen en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen met de taliban, omwille van de uitbating van een fitnessclub. (...) u kon niet verduidelijken waarom u en uw broer plots problemen kregen met de taliban omwille van jullie fitnessclub. (...)'*. Verzoeker nodigt de Raad uit om kennis te nemen van zijn verklaringen alwaar hij meer dan voldoende informatie heeft gegeven omtrent de gebeurtenis die hem gedreven heeft zijn land van herkomst te ontvluchten. De bewering van de adjunct-commissaris is, volgens verzoeker, te betreuren en buiten verhouding met de werkelijke bedreiging die verzoeker in Afghanistan heeft gekregen. Verzoeker meent dan ook dat indien de adjunct-commissaris van mening is dat meer informatie nodig is ter verduidelijking van een aantal elementen, het de adjunct-commissaris vrijstaat hieromtrent vragen te stellen.

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing het feit dat muziekcentra in Jalalabad problemen kenden, niet betwist. Hij vraagt zich af of alle muziekcentra tegelijkertijd door de taliban werden aangevallen, waarom de muziekcentra jarenlang door de taliban niet werden aangevallen, of de taliban alle pro-westerse activiteiten tegelijkertijd in Jalalabad heeft aangevallen en waarom zij door de taliban

werden aangevallen. Verzoeker wijst erop dat de geest van de taliban er in bestaat de pro-westerse activiteiten in Jalalabad omver te werpen, dat deze vaststelling voor zich spreekt, dat gezien de aanslagen tegen muziekcentra in Jalalabad, verzoeker en zijn broer niet uitgezonderd werden, dat wanneer de taliban toeslaat voor niemand duidelijk is, dat dit door de taliban zelf wordt bepaald, dat gezien de activiteiten van verzoeker en zijn broer en de aanval op de muziekcentra, het voor zich spreekt dat verzoeker en zijn broer niet gespaard zullen blijven. Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing haar eigen appreciatiebevoegdheid hierdoor schendt. Verzoeker meent dan ook dat aan de hand van zijn verklaringen de Raad vaststelt dat hij voldoende informatie heeft gegeven omtrent de bedreiging en ontvoering van zijn broer door de taliban. Verzoeker meent eveneens dat hij over de netwerking van de taliban tijdens zijn gehoor voldoende inlichtingen heeft gegeven en dat op heden de taliban werkt met een geheime dienst en spionnen. Hij vraagt zich af hoe het voor hem mogelijk zou zijn om kennis te hebben van degene die de taliban op de hoogte heeft gebracht. Hij stelt dat gezien de taliban hun informatie op allerlei manieren kunnen bekomen, het voor verzoeker absoluut onmogelijk is op de hoogte te zijn van degenen die informatie over de fitnessclub aan de taliban hebben gegeven. Verzoeker wijst nog op de motivering waar de adjunct-commissaris hem ten onrechte verwijt dat *'het is bovendien erg vreemd dat u ondanks de problemen en de bedreigingen die uw broer kende besloot om de fitness zomaar open te houden (...). De kans was immers erg groot dat u net als uw broer ontvoerd en zelfs gedood zou worden door de taliban'*. Verzoeker stelt dat aangezien hij en zijn broer geen andere economische activiteit hebben, zij geen andere keuze hadden dan de fitnessclub uit te baten. Volledigheidshalve stelt verzoeker dat de ontvoering van zijn broer door de taliban niet meer in vraag wordt gesteld, dat de ontvoering van zijn broer door de bestreden beslissing wordt bevestigd.

3.3. In wat kan beschouwd worden als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 49/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker vast dat de adjunct-commissaris zich in de bestreden beslissing beperkt tot stereotype overwegingen. Vooreerst merkt verzoeker op dat de voorwaarden van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet voldaan zijn, dat dit blijkt uit het volatiele karakter van het gewapend conflict in Jalalabad en de algemene onveilige situatie voor burgers ervan, dat hierdoor niet meer kan in twijfel getrokken worden dat verzoeker in zijn thuisland het reële risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet. Meer nog, volgens verzoeker, stelt de Raad vast dat de Afghaanse veiligheidsdiensten geen controle van de stad meer hebben en de opstandelingen beschikken over een ruim operationeel vermogen. Verzoeker merkt nog op dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk van Nangarhar afkomstig is en zijn ruime kennis van Nangarhar niet in vraag wordt gesteld, meer nog dat de bestreden beslissing niet betwist dat de veiligheidssituatie in Jalalabad nog steeds problematisch is, alwaar zware aanslagen steeds worden gepleegd. Volgens verzoeker stelt hij dan ook aannemelijk vast dat voor burgers in Jalalabad een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dat er met andere woorden, voor burgers in Jalalabad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofddorde om de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, in subsidiaire orde, om hem het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het over te maken aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stukken in bijlage toe aan zijn inleidend verzoekschrift.

3.5. De aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.8. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

3.9. Verzoeker kan niet in het minst worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing zich beperkt tot standaardoverwegingen, aangezien duidelijk blijkt dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals ze blijken uit de motivering van de bestreden beslissing, het gevolg zijn van een doorgedreven en individueel onderzoek van de verklaringen van verzoeker en de documenten die hij heeft neergelegd.

3.10. Waar verzoeker meent dat hem onterecht een gebrek aan een aantal tekortkomingen en onduidelijkheden verweten wordt en dat hij wel degelijk meer dan voldoende informatie heeft gegeven omtrent de gebeurtenis die hem gedreven heeft zijn land van herkomst te ontvluchten, dat hij ook voldoende informatie heeft gegeven omtrent de bedreiging en ontvoering van zijn broer door de taliban en dat hij over de netwerking van de taliban tijdens zijn gehoor voldoende inlichtingen heeft gegeven en dat op heden de taliban werkt met een geheime dienst en spionnen en hij zich afvraagt hoe het voor hem mogelijk zou zijn om kennis te hebben van degene die de taliban op de hoogte heeft gebracht, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn asielmotieven en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft. Het louter niet akkoord gaan met de gevolgtrekkingen en conclusies van de commissaris-generaal is uiteraard geen dienstig verweer.

Waar verzoeker nog van mening is dat indien de commissaris-generaal meende meer informatie nodig te hebben ter verduidelijking van een aantal elementen en het de commissaris-generaal vrijstaat hieromtrent vragen te stellen, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan

beslissen over de asielaanvraag. Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het gehoorverslag van 23 juli 2012, blijkt dat verzoeker voldoende werd ondervraagd en dat naar bepaalde informatie, zoals wie verzoeker bedreigde en informatie over de taliban, meermaals werd gepeild.

3.11. In zoverre verzoeker de motivering aangaande de muziekcentra betwist, de motivering aangaande de periode waarin de aanslagen zich voordeden, en stelt dat gezien de activiteiten van verzoeker en zijn broer en de aanval op muziekcentra, het voor zich spreekt dat verzoeker en zijn broer niet gespaard zullen blijven, slaagt hij er niet in de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen waar die stelt dat *“Gevraagd waarom de taliban plots na zeven jaar uw broer besluit te bedreigen, stelde u dat jullie problemen gelijktijdig begonnen met de problemen die de muziekcentra kenden in Jalalabad (CGVS, p. 13). (...) Wanneer het CGVS u opnieuw vraagt waarom jullie na zeven jaar plots problemen kregen met de taliban beweerde u plots dat het kwam door de toename van leden die voor het leger en de politie werkten (CGVS, p. 13). Het is wel erg merkwaardig dat u, ondanks een enorme toename van overheidsmedewerkers in uw fitnessclub, geen enkele naam van één van hen naar voren kon brengen.”* alsook *‘Dat uw broer geen enkel idee had dat de taliban hier achter zou kunnen zitten, is weinig geloofwaardig gezien uw bewering dat er tal van overheidsmedewerkers bij jullie trainden, en gezien het feit dat eerder al in Jalalabad zaken zoals muziekwinkels door de taliban werden gevisieerd. Het is eveneens erg opvallend dat u geen weet hebt van andere fitnessclubs in uw regio die gelijkaardige problemen ondervonden met de taliban. Nochtans kende u verschillende fitnesscentra (CGVS p. 6). U stelde dat dit de eerste keer bij jullie gebeurde en dat u geen idee hebt of zij nadien ook andere clubs bedreigden (CGVS, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk, daar het toch logisch zou zijn dat mensen in een vergelijkbare situatie elkaar hierover zouden inlichten. U hebt trouwens nog regelmatig contact met uw familie waardoor verwacht mag worden dat u via hen op de hoogte zou worden gesteld over de huidige situatie voor fitnesscentra in uw regio (CGVS, p. 8). Het is bovendien erg vreemd dat u ondanks de problemen en de bedreigingen die uw broer kende besloot om de fitness zomaar open te houden (CGVS, p. 17). Uw familie had al eens een grote som losgeld betaald om uw broer met veel moeite vrij te kopen bij de taliban waardoor het doet verbazen dat u ondanks deze gebeurtenis het risico nam om verder te blijven werken in deze club, eerder dan bijvoorbeeld uw fitnesszaak om te vormen tot een andere zaak.”* Zoals reeds gesteld, komt het derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij opnieuw in gebreke blijft.

3.12. Waar verzoeker het feit dat hij besloot om de fitness zomaar open te houden, tracht te vergoelijken door aan te geven dat hij geen andere economische activiteit had en hij geen andere keuze had dan de fitnessclub uit te baten, stelt de Raad vast dat deze opmerking *post factum* is en aldus niet bij machte de tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen te weerleggen. Bovendien betreft het een economisch argument dat niet strookt met verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

3.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.14. Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker eraan voorbij dat op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet, niet afdoende of stereotiep gemotiveerd zou zijn.

3.15. Verzoeker verwijst naar het volatiele karakter van het gewapend conflict in Jalalabad en de algemene onveilige situatie voor burgers ervan, maar onderneemt geen poging om *in concreto* de

omstandige motivering te weerleggen die aangeeft dat de situatie in Jalalabad niet beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

3.16. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1.2 van het vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/3, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht is derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER